

Štev. 1.

V Ljubljani, meseca januarja 1922.

Leto XXIII.

V božični noči.

Kdo ti so ljudje,
ki k hlevcu hite,
da čutimo src hrepenenje,
ki sredi jim duše gori? —
Na licih so bajni jim sni:
božično zvonjenje?

„Božična je noč,
in pastirci smo mi
iz lepe dežele prispeli
po tvojo pomoč,
ki rodiš se to noč,
o, Kriste v zibel!“

„Od juga prišli
sem ste bratje trije,
kaj vaše želje so, povejte!
Noč svetla žari,
blagoslove deli,
povejte in tu se ogrejte!“

Slovenec:

Ti slišiš me, dete, usliši me zdaj:
Kjer Soči nesmrtna je zibel,
kjer Drava, zaslužnjena Pivka ječi,
tam bratom je mojim pogibel.
Srce nam razžari nocoj,
da vsi gremo zanj na boj!

Hrvat:

Častim te, Spasitelj, častim in slavim,
in prosim za brate rešitve,
tvoj angel oznani naj danes jim mir,
naj konec bo bratovske bitve!

Srb:

Objel že nekoč
sem brata oba,
na srce ju vroče pritisnil.
Daj, Kriste, pomoč:
ljubezen to noč!
In Srb bo veselja zavrnil!

„Imejte ljubezen, bratje trije,
in z njo vse, za kar ste prosili!“

Zablisnil je žar iz zibeli
in pot je nameril prosilcem v srce.
In glejte, še to noč se bratje trije
so srečni, veseli objeli!

Božična je noč,
in bratom vsem trem
izpolnjene vroče so želje.
Obraz jim žari,
ljubezen plamti,
ljubezen — prvo povelje!

Andrej Rapč.